

عنوان مقاله:

مطالعه تطبیقی مفاد آیه عرف در دید مفسران شیعه و اهل تسنن

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های تفسیر تطبیقی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

کاوس روحی برندق - دانشگاه تربیت مدرس تهران

حمد حسین خوانین زاده - دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

دانشمندان شیعه امامیه به اتفاق عرف را در حوزه تعیین مفاهیم گزاره های فقهی دارای اعتبار و حجت می دانند، و بنا بر نظر برخی از اصولیان و فقهای بزرگ عرف افزون بر این در حوزه تشخیص مصادیق نیز حجت است. در مقابل، دانشمندان شیعه امامیه به صراحت منکر کارایی عرف به عنوان منبعی از منابع فقه و استنباط احکام هستند. اما مذاهب اهل تسنن با وجود اختلاف های درونی کم و بیش عرف را به عنوان یکی از منابع فقه در کنار سایر منابع و مصادر معتبر پذیرفته اند. آیه 199 سوره اعراف: خذ العفو و امر بالعرف و اعرض عن الجاهلین، از مهم ترین آیات قرآنی است که دانشمندان اهل تسنن برای حجیت و اعتبار استقلالی عرف بدان استناد و استدلال کرده اند این مقاله با روش کتابخانه ای در گردآوری مطالب و شیوه اسنادی در نقل دیدگاه ها و روش تحلیل محتوا در تحلیل داده ها، دیدگاه مفسران به ویژه مفسران اهل تسنن را در زمینه مفاد آیه عرف از جهت افاده حجیت عرف به عنوان منبعی مستقل از منابع فقه مورد بررسی و تحلیل و نقد قرار داده و به این نتیجه دست یافته است که در آیه عرف مراد از عرف و معروف، اساسا عرف اصطلاحی نیست، بلکه کار و یا خصلت نیک مراد است که نیک بودن آن از راه عقل و یا شرع اثبات شده است.

کلمات کلیدی:

عرف، معروف، آیه عرف، حجیت عرف، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862162>

